

Příběh Věry: Kvůli dluhům přišla o byt i přátele. Teď jí svítla naděje

12. 7. 2019

Zhroucený svět, beznaděj, konec. Slova, která často paní Věra opakuje, když popisuje svůj životní příběh. Příběh o tom, jak se z úspěšné cukrářky stala „troska, kterou každý opovrhuje“, jak sama o sobě říká.

V roce 1995 se tehdy dvaadvacetiletá Věra rozhodla, že sekne s prací sekretářky v malém strojírenském podniku a pustí se do podnikání. Od své babičky a maminky se naučila pekařskému řemeslu. Začalo to nejdříve štrúdlý a vánočkami pro rodinu, postupně přibývaly věnečky, indiánky, špičky a dortíky všeho druhu, které si u ní objednávali příbuzní, známí i sousedé, když chystali nějakou slavnost – svatby či narozeniny. Věra od nich dlouho slýchávala, aby si otevřela svou vlastní cukrárnu a nakonec své vášni opravdu podlehla.

„V našem městečku na náměstí zrovna končilo jedno malé občerstvení, kde dělali chlebičky, paní majitelka už na práci nestačila, rodinu neměla. Tak jsem se s ní domluvila, že bych si prostor pronajala,“ vzpomíná na své začátky Věra.

„Nemusela jsem tehdy ani přemlouvat manžela, viděl, že pečením žiju, tak jsme dali dohromady veškeré úspory a já si za ně nakoupila potřebné věci jako míchače těsta, šlehače a hlavně speciální pekárnu a vybavení do prodejny jako chladicí pulty, stoly a židle. Na nákup surovin jsem si tehdy půjčila od své maminky, ale do 14 dnů jsem ji peníze vrátila.“

Podnikání šlo paní Věře jako po másle. Před její cukrárnou často bývaly fronty, to když se po okolí rozneslo, jak úžasné sladkosti paní Věra vyrábí.

„Sama už jsem vyrábět nestačila, tak jsem nejdříve zaměstnala jednu kamarádku, pak druhou. Poté, co si ode mě začaly nakupovat hotely, jsem se rozhodla, že podnikání rozšířím o pekárnu. A protože jsem nemohla najít odpovídající prostor, rozhodla jsem se, že si na úvěr provozovnu postavím. Banka mi půjčila, my jsme zastavili svůj barák, provozovnu jsme postavili. Hned první rok po rozjetí výroby jsem získala desítky odběratelů. Začala jsem dokonce litovat, že jsme provozovnu neudělali větší. Jenže pak to přišlo...“

Paní Věra pak s pláčem popisuje, jak jí náhle onemocněl manžel. Téměř rok byl upoután na lůžku, musela se o něj od rána do večera starat. O provoz pekárny a cukrárny se začal starat její syn a začaly problémy. „Úplně mu to vlezlo do hlavy. Najednou byl z něho velkopodnikatel, který se vychloubal před kamarády, že řídí velkou firmu. Bohužel, výroba začala stagnovat, tedy hlavně zhoršila se kvalita, protože syn vyhodil nejlepší zaměstnance a najal si levnou pracovní sílu, bez jakéhokoliv vztahu k řemeslu. Odběratelé začali vypovídat smlouvy, obrat rapidně klesal. Syn začal pít a pod vlivem alkoholu způsobil nehodu, při níž zahynuli dva lidé. Skončil ve vězení.“

To už byla paní Věra sama, její manžel zemřel. Po těchto událostech paní Věra ztratila jakoukoli motivaci pro další práci. „V té době, kdy jsem byla na dně, přišli za mnou dva kumpáni, kteří znali mého syna, že ode mne firmu koupí. Hned jsem jim na nabídku kývla, už jsem prostě nechtěla pokračovat v něčem, co mi přineslo neštěstí,“ říká s pláčem paní Věra.

Jenže to nejhorší jí teprve čekalo. Mladíci nechali firmu převést na sebe, ale paní Věře nezaplatili. „Dala jsem vše k soudu, advokáti mě stáli téměř půl milionu korun. Ale stejně jsem nic nevy mohla. Firma šla do insolvence a já jsem neměla na splátky bance. Začala jsem si půjčovat, kde to šlo, půjčku splácela další půjčkou. Nakonec jsem přišla o barák a hlavně o přátele.“ Rodina i známí se od

rychle. Paní Věra skončila na své malé chatičce v Pošumaví.

Věře nyní podal pomocnou ruku Nadační fond oddlužení pro každého, který pomáhá lidem ve finanční tísní. „Po novele zákona, která platí od 1. června, má paní Věra jakožto důchodce šanci na oddlužení již do tří let od podání návrhu,“ uvedla Michaela Čechurová z Nadačního fondu oddlužení pro každého.

Pro paní Věru je to naděje. „Musím říct, že jsem už měla ty nejčernější myšlenky. Ale teď je to možná šance, jak se znovu postavit na nohy. Nebo spíše, jak přežít...“ dodává paní Věra.